

LBRIS

We know
books

Marinela LUNGU

Rochie de zăpadă

#bestseller

Chișinău • București

2022

Prolog	3
1. Pierdută în iarnă	4
2. Un copil singuratic	9
3. O femeie puternică.....	11
4. Labirint.....	18
5. Adevărul	26
6. Un nou an	38
7. Două lumi diferite.....	45
8. Nuntă la apus.....	59
9. Primul pas	66
10. O familie.....	74
11. Între dragoste și moarte.....	90
12. Spovedanie	106
13. O nouă viață	119
14. Iubirea	127
15. Orice fericire își are prețul ei.....	134
16. De nerecunoscut.....	139
17. Vis împlinit	147
18. Un Crăciun cu adevărat fericit.....	155
19. Nunta de hârtie.....	161
20. Despărțirea.....	175
21. Ironia sorții	184
22. Întâlnirea.....	190
23. Singurătatea	211
24. Viața ca o iarnă.....	220
25. Dincolo de măști	231
26. Întoarcerea în timp.....	235
27. Dorul.....	239
28. Iertarea	242
29. Mamă și fiică.....	246
30. Rochie de zăpadă	250
Epilog:	253
Nota autorului:	254

„Iarna este ca o poveste scrisă însuși de Dumnezeu. De altfel, cred că e singura în care Îl putem vedea peste tot...”

1.

Pierdută în iarnă

Era iarnă. Ninge. Fulgii mășcați acopereau pământul precum o mantie. Viscolul se întetea. Gerul devenea din ce în ce mai aprig. Soarele apunea într-o nuanță roșietică, semn că noaptea va fi și mai geroasă. Oamenii grăbiți se îndreptau spre locuințele calde. Deasupra caselor se ridica un fum care se înălța în văzduh ca o pasăre ce ar vrea să ajungă la Dumnezeu; ca o rugăciune care se ridică spre Cer.

Reva stătea tăcută la geam cu o carte pe brațe. Contempla vremea de afară. Ar fi vrut să iasă și să se lase copleșită de ninsoarea care părea să nu se mai oprească. Privea fascinată spectacolul de dincolo de geam. În casă era liniște; atât de multă liniște încât ar fi putut simți căderea fiecărui fulg lângă geam.

Andreea își căuta de lucru prin casă. Era plictisită de tot. Se săturase și de filme, și de muzică, și de navigarea pe internet. La un moment dat, a zărit-o pe Reva stând nemișcată la geam. S-a apropiat sfios în spatele ei, dar fără a îndrăzni să spună ceva. Preț de câteva minute a spionat-o pur și simplu, dându-și seama că nu-și lua ochii de la geam.

– De ce mă tot privești? a întrebat-o Reva la un moment dat.
– De unde știi că mă aflu aici?
– Te simt. Nu e nevoie să văd pentru a înțelege anumite lucruri.

– Voiam să știu la ce te uiți atât de concentrată.

– La vremea de afară. Vino să vezi!

Andreea s-a apropiat de geam și s-a uitat, dar nu a văzut nimic impresionant.

– Vezi? a întrebat-o Reva.

– Ninge. Ce-i așa deosebit în asta? a rostit ea cu indiferență.

– E de-a dreptul fascinant!

– Mie nu mi se pare.

– N-ai cum să înțelegi.

– Ai devenit sentimentalistă?

– Nu. Dar știi că îmi place iarna. Mă impresionează.

– Ciudat. Pe tine nu prea te impresionează ceva...

– Iarna este ca o poveste scrisă însuși de Dumnezeu. De altfel, cred că e singura în care Îl putem vedea peste tot. Zăpada face din iarnă zi, semn că Dumnezeu a trimis lumină în fiecare fulg așternut pe pământ. S-a trimis pe Sine.

– Uau! Acum ești și filosof? a continuat Andreea pe un ton ironic.

– Iarna e specială pentru mine.

– De ce? Pentru că ești născută în acest anotimp?

– Nu. Pentru că trăiesc în el. Unele ierni nu se termină niciodată.

– Și totuși, ce vezi atât de fascinant acolo? E doar ger, viscol și fulgi ce joacă la geam.

– Nu are rost să-ți spun. Dacă nu vezi de una singură, nu îți pot explica.

– N-oi fi eu atât de inteligentă ca tine, dar cred că aș putea pricepe ceva.

– E vorba de ceea ce văd eu dincolo de iarnă, dincolo de fulgi...

Andreea nu i-a răspuns. Era de la sine înțeles că ambele vedeau lucruri diferite.

După ceva timp, Reva s-a așezat pe canapeaua de lângă șemi-neu și a început să citească din carte. Putea să vadă întreg peisa-jul lecturat. Era magic. Amintirile o învolburau și ar fi vrut să se transpună în carte, să trăiască ea povestea personajelor.

S-a simțit brusc cuprinsă de nostalgie. A strigat-o pe Andreea, care se afla în fața televizorului.

- Ce e?
- Așază-te puțin lângă mine.
- De ce?
- Vreau să-ți citesc ceva.

Andreea s-a așezat. Reva a început să citească:

„Brașovul era, în ultima zi de vacanță, la fel de vioi și de populat ca în primele zile. Străzile pline de schiori păreau niște imense peroane, pe care o mulțime grăbită, agitată și volubilă aștepta sosirea și plecarea trenurilor. Birourile de voiaj din centru erau luate cu asalt de oameni grăbiți să-și vizeze biletele, să cumpere tichete sau să ceară informații. Lumea care coborâse de la cabanele din împrejurimi sau venise de mai departe, din Făgăraș, din Bihor, după o vacanță de schi, se aduna încă o dată la Brașov, unde se întâlneau atâtea drumuri. Erau figuri arse de soare, care își surâdeau pe stradă ca și cum s-ar fi recunoscut.

- E posibil, Nora, ca toți oamenii ăștia să se întoarcă la viața lor dinainte? E posibil oare, după ce au fost în munți, să mai creadă în lucruri pe care le-au lăsat jos? De care s-au despărțit? Pe care au vrut să le uite?

- Cine a fost în munți e un om liber, răspunse Nora.

„Un om liber. Un om liber”. Paul repeta cuvintele ei. I se părea că e foarte tânăr, că vine dintr-o lungă vacanță cu soare, că toate drumurile sunt deschise în mintea lui...”

- Nu e captivant? a întrebat-o Reva.
- O fi, a îngânat Andreea. Din ce carte e fragmentul?
- **Mihail Sebastian** – *Accidentul*. E romanul meu preferat.
- Mi-aș dori să ajung măcar o dată la munte.

Pe Reva au copleșit-o emoțiile. A închis cartea și s-a ridicat, pentru a nu-și arăta vulnerabilitatea și melancolia care a cuprins-o.

- Tu ai fost vreodată la munte? a întrebat-o Andreea.
- Am fost... cândva, demult... i-a răspuns sec.
- Și cum e? a insistat Andreea.
- Încetează cu întrebările. Nu au nicio legătură cu ceea ce toc-

mai ți-am citit.

- Credeam că putem vorbi, dar m-am înșelat din nou.
- Ai face bine să iei o carte în mână și să te apuci de citit. Ți pierzi timpul în fața televizorului și nu faci decât să degradezi.
- N-am chef de replicile tale, i-a tăiat-o Andreea.

Însă în acea seară Reva nu avea timp de certuri. Citea și trăia emoții. Visa. Medita. Afară ninge, iar când afară ninge – Reva era visătoare ca un copil.

În dimineața următoare s-a trezit devreme. A îmbrăcat rochia de piele mulată pe corp, apoi i-a atașat o curea în jurul siluetei sale suplă. Andreea a auzit-o și s-a ridicat din pat. S-a apropiat de ușa dormitorului ei și o privea încercând să se facă nevăzută. Reva era ocupată de machiajul care îi ieșea întotdeauna perfect. Avea părul de culoare închisă, lung și drept. Prezența ei în fața oglinzii era spectaculoasă. Până și Andreei îi era greu să-și ia ochii de la ea. În sinea ei, o admira, dar nu i-ar fi spus asta niciodată.

- Văd că ai făcut un obicei în a mă privi.
- Te-am auzit și am venit să văd ce...
- Uite-te cât e ceasul. Vrei să întârzii la liceu? Grăbește-te!
- Mai am timp.
- Cum adică mai ai timp? Nu poți ieși din casă în zece minute. E nevoie să te aranjezi, să-ți oferi timp în fața oglinzii.
- Da, știu, dar mie nu-mi ia atâta timp să mă aranjez...
- Pentru că n-o faci la nivel. Învață de la mine, dacă tot mă privești cu atâta interes.
- Nu cred c-aș vrea să fiu ca tine.
- Haide, lasă reproșurile și pregătește-te. Nu vreau să întârzii.

O zi bună!

Reva a ieșit fără a aștepta vreun comentariu din partea fetei. Andreea a închis ușa în urma ei, apoi a început să plângă.

Ești atât de frumoasă, Reva Rădulescu! Dar și atât de rece. Atât de departe de mine, de lumea pământeană, încât uneori nu știu unde să te mai caut și cum să mă apropii de tine. Ești intangibilă. Iar eu sunt atât de mică! Uneori simt că merit cu adevărat disprețul tău...

Reva era directoarea unei agenții de turism. A intrat zâmbind tuturor, apoi și-a ocupat locul în biroul ei.

– Bună dimineața! Cum se simte cea mai frumoasă doamnă? a întrebat Damian, pășindu-i pragul.

– Flatată, i-a răspuns ea surâzând satisfăcută.

– Zâmbetul acesta poate cuceri o lume întreagă!

– Ești amabil, ca întotdeauna!

– Iar tu – fenomenală!

– Să trecem la subiect. Mi-ai adus lista cu cererile depuse?

– Bineînțeles! Să știți că agenția are din ce în ce mai mulți clienți.

– S-ar putea să fie și datorită faptului că am angajați buni.

– Și o directoare excelentă!

Ziua de muncă începea promițător. Cafeaua era deja pe birou. Angajații erau zâmbitori. Cererile erau din ce în ce mai multe. Agenția prospera. A zâmbit cu satisfacție. Afară totul era acoperit cu alb, iar asta îi dădea o stare de bine.

„Tăcerea, adesea, doare mai mult decât orice cuvânt, pentru că e sinonim cu indiferența, iar indiferența ucide...”

2.

Un copil singuratic

Rămasă acasă, Andreea a tras cu ochiul în trusa de machiaj a Revei. S-a uitat cu uimire la lucrurile de acolo fără a găsi rostul fiecărui obiect. I se păreau prea multe și pe alocuri inutile. A încercat să-și potrivească și ea un machiaj, însă nu știa cum. S-a simțit din nou incompetentă, așa cum i se spunea deseori. Se privea în oglindă și vedea reflexia unei fete urâte; total neinteresantă, ingrată și banală. Nimeni nu o băga în seama. Era mereu ignorată. Își găsea o mie de defecte. Deși oglinda reflecta total contrariul: era o adolescentă cu ochii mari albaștri, părul șaten, buzele conturate, sprâncene arcuite, însă zâmbetul trist, iar ochii – goi. Era un copil singuratic.

Elevă la liceu, având optsprezece ani împliniți și un trecut din care nu prea putea să culeagă amintiri frumoase, căci lăsase în urmă mai mult lacrimi decât zâmbete; își prevedea un viitor la fel de tenebros. Locuia într-un apartament spațios, luxos, confortabil, alături de una dintre cele mai de renume femei ale orașului: directoarea unei agenții de turism renumite. O femeie pe cât de frumoasă și deșteaptă, pe atât de rece și dură. O femeie pe care

mulți își doreau să o cunoască, să-i strângă mâna, să se bucure de compania ei măcar pentru zece minute, însă Andreea, uneori, ar fi dat orice să poată scăpa de ea, dar nu putea, pentru că această femeie – Reva Rădulescu, directoare a unei agenții de turism, frumoasă și deșteaptă, era propria ei mamă.

O mamă pe care nu își amintește s-o fi îmbrățișat deseori, o mamă despre care nu are amintiri calde, o mamă despre care nu poate spune mai nimic, pentru că îi este străină. O mamă cu care aproape nu poate lega două vorbe. O mamă a cărei dragoste n-o simte sau n-o înțelege. O mamă de care îi este frică. O mamă pe care ar prefera să n-o aibă, decât s-o știe atât de nepăsătoare, atât de înfumurată, atât de obsedată de bani și prestigiu.

Nervoasă, a aruncat trusa de machiaj jos. Unele lucruri s-au spart, altele s-au împrăștiat. Ea a privit cu indiferență și a ieșit din cameră. Nu a mers în acea zi la liceu. Nu voia să dea ochii cu nimeni. Nu voia să vorbească cu nimeni. Prefera liniștea dinaintea furtunii, căci mereu trecea printr-o furtună odată cu venirea Revei acasă. Alteori, tăcerea era mai grea decât toate strigătele aduse de o furtună neașteptată. Tăcerea, adesea, doare mai mult decât orice cuvânt, pentru că e sinonim cu indiferența, iar indiferența ucide.

.....și doar o mică parte din inima ei știa cât de fragilă poate fi și câtă nostalgie îi poate aduce până și un fulg de zăpadă într-o zi de iarnă..."

3.

O femeie puternică

Reva știa că în viață, reputația este unul dintre cele mai importante lucruri și că, la un moment dat, o poți pierde și atunci vei fi arătat cu degetul; vei suferi din cauza prejudecăților, vei fi condamnat, vei fi expus bârfelor și toată viața îți poate fi dată peste cap. Însă ea se credea o femeie puternică, ba chiar invincibilă. Și doar o mică parte din inima ei știa cât de fragilă poate fi și câtă nostalgie îi poate aduce un mic fulg de zăpadă într-o zi de iarnă.

În acea zi, a plecat mai devreme acasă și a găsit-o pe Andreea în fața televizorului. Totul era împrăștiat haotic prin cameră. În bucătărie vasele erau nespălate. Dezordinea era la ea acasă. Revoltată, Reva s-a răstit la ea:

– Ce e toată mizeria asta? De ce nu ești la liceu la ora asta? De ce e totul împrăștiat pe jos?

– La care întrebare să-ți răspund mai întâi? Tu nu-mi dai niciodată socoteală. Eu de ce aș face-o?

– Pentru că sunt mama ta și am dreptul să știu.

– Ce bine stăm la capitolul drepturi. Dar cum rămâne cu obligațiile?

– Te-am întrebat ceva. Răspunde-mi!
– Nu sunt la liceu pentru că nu am avut chef să mă duc. Și să nu-mi ții morală, pentru că nici tu nu ești un exemplu bun.

– Eu nu lipsesc nemotivat de la muncă.

– În schimb, lipsești nemotivat din viața mea

– Ridică-te imediat!

Andreea s-a supus.

– Uite-te în oglindă și spune-mi ce vezi.

– Văd ceea ce sunt.

– Exact. Între ceea ce ești și ceea ce poți fi e cale lungă.

Dacă vei rămâne în fața televizorului, nu vei parcurge niciodată acea cale. La cultură se ajunge prin învățatură.

– Știi bine că nu stau așa pentru că îmi place. Stau așa din cauza ta.

– Ce vină am eu că tu alegi să rămâi o mediocră și refuzi să evoluezi?

– Omul nu poate evolua fără iubire, fără sprijin, fără mângâiere. Am nevoie de dragoste.

– Dragoste? a râs ea în batjocură. Dragostea e pentru naivi și creduli care se lasă ușor manipulați. În viață ai nevoie de ceva mai mult. Ai nevoie de un scop. E nevoie de muncă și luptă continuă, nu de visuri inutile și puerile.

– Atunci spune-mi tu, la ce bun că ai o agenție, că angajații îți stau la dispoziție, că ai o reputație bună, dacă îți lipsește dragostea? Nu știi nici s-o primești, nici s-o oferi.

– Viața este despre supraviețuitori, despre cei puternici, despre cei care nu se plâng ca tine, cei care nu caută vină împrejur, ci se ridică singuri, fără niciun ajutor și fără niciun sprijin, dar ajung să fie oameni mari fără a se plânge de greutate.

– Și dacă sunt atât de puternici, atât de căliți, atât de înțelepți, de ce nu pot să iubească?

– Pentru că iubirea sensibilizează, orbește și îngenunchează.

– Ba nu. Iubirea tămăduiește, salvează, întărește, mângâie.

– Ajunge! a oprit-o Reva nervoasă. Încetează să mai plângi și să visezi aiurea. Ia o atitudine serioasă și acceptă viața așa cum e!

Andreei nu i-a plăcut deloc ceea ce a auzit, dar a tăcut.

– Tu crezi în povești de iubire? Ei bine, să știi că iubirea poate fi și un coșmar, i-a mai spus Reva.

– O spui de parcă ai fi trăit tu așa ceva.

– O spun, pentru că știi că e adevărat.

– Ai trăit o asemenea experiență?

– Tu erai cea care mă acuza de incapacitatea de a iubi, de ce mă mai întrebi?

– Ai dreptate, nu are rost. Dar dacă tot am ajuns la această discuție, povestește-mi despre tatăl meu. Niciodată nu mi-ai povestit nimic despre el, deși te-am rugat de atâtea ori.

– Nu e nimic de povestit.

– Ești o lașă, pentru că niciodată nu ai curajul să-mi răspunzi. Ți-e teamă de adevăr. Nu ești nici pe departe omul puternic pe care l-ai descris mai devreme.

– Ce vrei să știi, mai exact?

– Cine este el, unde e, dacă știe de mine, de ce nu e aici?

– Perfect! Caută-l și întreabă-l pe el toate aceste lucruri.

Andreea s-a uitat pe dos la Reva.

– De ce ești atât de rea? De ce? s-a înfuriat ea.

– Asta sunt eu – Reva Rădulescu! Dacă nu te-ai obișnuit cu mine în acești ani, poți pleca când dorești.

– Asta voi face, crede-mă pe cuvânt.

– Unde? Să-l cauți pe taică-tău? a întrebat ea cu aceeași ironie în voce.

– Nu am nevoie nici de el, nici de tine ca să supraviețuiesc. Pot mai mult decât crezi.

– Asta e bine. Vezi? Poți evolua, poți crește. Trebuie doar să te pun pe roate.

– Nu mai vreau să stau cu tine.

– Ești liberă să pleci.

– O voi face, să nu te îndoiești.